

SER UN NOI

LA MASCLINITAT A CONTRA-
CORRENT

Karim Ouaffi

Mikankey

JOVENTUT

CAPÍTOL I

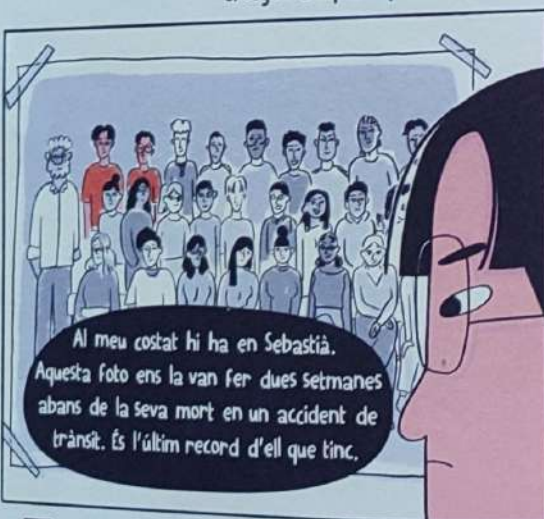

Aquesta és la meua classe. Som 27 alumnes: 13 noies i 14 nois. La majoria ens coneixem des de la primària. El poble no és gaire gran, i l'institut encara menys.

Quines burrades que dic.
Ara som 13 noies i 13 nois.

Jo soc en Masato. A la foto de la classe, soc a l'última fila, el segon comptant per l'esquerra.

Al meu costat hi ha en Sebastià.
Aquesta foto ens la van fer dues setmanes abans de la seva mort en un accident de trànsit. És l'últim record d'ell que tinc.

En Sebastià era el «popu» de la classe. Tots els nois eren col·legues amb ell.

Som veïns. Ens coneixem des de la guarderia. O ens coneixiem, no sé com ho he de dir...

Des de la seva mort, em sento furiós. Ploro sovint i em salto algunes classes,

A l'institut, es burlen de mi. Els sento dir coses estranyes que em fan sentir malament.

No sé com he de reaccionar. M'estimo més callar i quedar-me en un racó.

Les noies, no sé, sembla que els sigui igual...

Mentre que a nosaltres, els nois, la seva mort ens ha capgirat la vida, per molt que intentem dissimular-ho.

Em costa molt expressar amb paraules el que em passa.

No sé què fer. No tinc gaires amics.

Ara que en Sebastià ja no hi és, no tinc ningú a qui confiar-me.

Tinc por.

Aquest de la barba que sembla el Pare Noel és el nostre professor d'història, en Romà. Quan va morir en Sebas, va decidir que faria tot el possible per ajudar-nos.

Aquest havia de ser un curs tranquil, però a la classe tot va malament.

Som uns quants que directament hem petat.

D'altres venen cada cop menys a l'institut. Hi ha baralles. N'hi ha que ploren a classe... La mort d'en Sebastià ens ha fet mal a tots.

Jo soc tímid, discret. Em quedo al marge. Tinc por. Por de tothom. Por que es burlin de mi, que m'humiliïn, que em facin mal.

Es pot dir que soc la víctima de la classe? Potser alguns us dirien que sí, però jo no ho crec. A més, això no canvia els meus problemes.

A casa, és un infern.

Els pares sempre estan discutint.

Crec que el pare em detesta. Li agradaria que fos «un home de debò». Són les seves paraules.

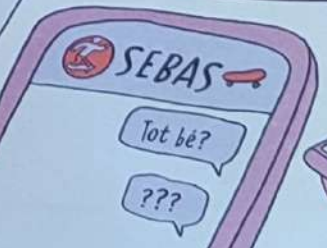
Quan em veu trist o que ploro per la mort d'en Sebastià, es posa a cridar-me, em diu que soc un merda i que li faig vergonya.

No puc amb ell.

Potser es pensa que insultant-me i humiliant-me em tornaré més valent?

El meu pare i jo estem en guerra.

En Sebastià era el meu únic amic de debò. Sempre em feia costat. Sempre hi era.

Ah, no, Romà, n'estem tips!

Hem de tornar a parlar del mateix?

Ja n'hi ha prou!

No poden deixar en Sebastià tranquil...

Parlar-ne és important. Els professors veiem que esteu malament. No veniu a classe, les notes estan baixant...

Nosaltres també estem tristos i us volem ajudar! Per això ha vingut la Carlota.

Bon dia, gràcies per escoltar-me.

Soc psicòloga escolar i he vingut per ajudar-vos a parlar del que us preocupa i us entristeix.

No estem bojos!

Ja ho sé, però heu viscut una cosa molt traumàtica, i creiem que parlar-ne us farà bé.

Si la psicòloga es pogués encarregar de l'Iskan i en Thiago, seria un descans per a tots.

Quina bestiesa! Jo no penso parlar! Flipeu!

Romà i Carlota, sou molt amables per intentar-ho, de debò, però... Com ho diria...

Se'ns ha mort un amic, i no volem haver-ne de continuar parlant.

El nostre col·lega ja no hi és. M'agradaria que ens deixessin tranquils.

Rosa, té raó. Els tíos us penseu que sou els únics a qui els ha afectat. Però a nosaltres també.

La seva mort m'ha fet mal. Almenys aquest cop, nois i noies som iguals.

Pareu de queixar-vos! Sou uns ploràmiques!

De debò?

Tio!

Ens estàs...

No puc més.
Que callin, d'una
vegada!

Una mica de
calma, si us plau!

Fa onze anys que
soc professor, i és
la primera vegada
que perdo un dels
meus alumnes.

M'agradaria
poder-vos ajudar,
però jo també
estic trist.

Tu també has plorat, profe?

És clar, i encara ara
de vegades ploro quan
penso en en Sebastià.

Però, els homes ploren?
Jo no he vist mai el meu
pare plorant.

És clar que sí, plorar és
normal, no ens ha de fer
cap vergonya. Ajuda molt
en els moments difícils.

Per molt que em repeteixi que forma part de la vida, no em faig a la idea. En un any, he perdut la meva tieta i en Sebastià.

No hi ha dret: en Sebastià era massa jove per morir!

STOP-STOP-STOP

No puc més! Paireu de pronunciar el seu nom!

Ha marxat!
Ja no hi és.
I no tornarà.

És mort,
deixeu-lo
tranquil...

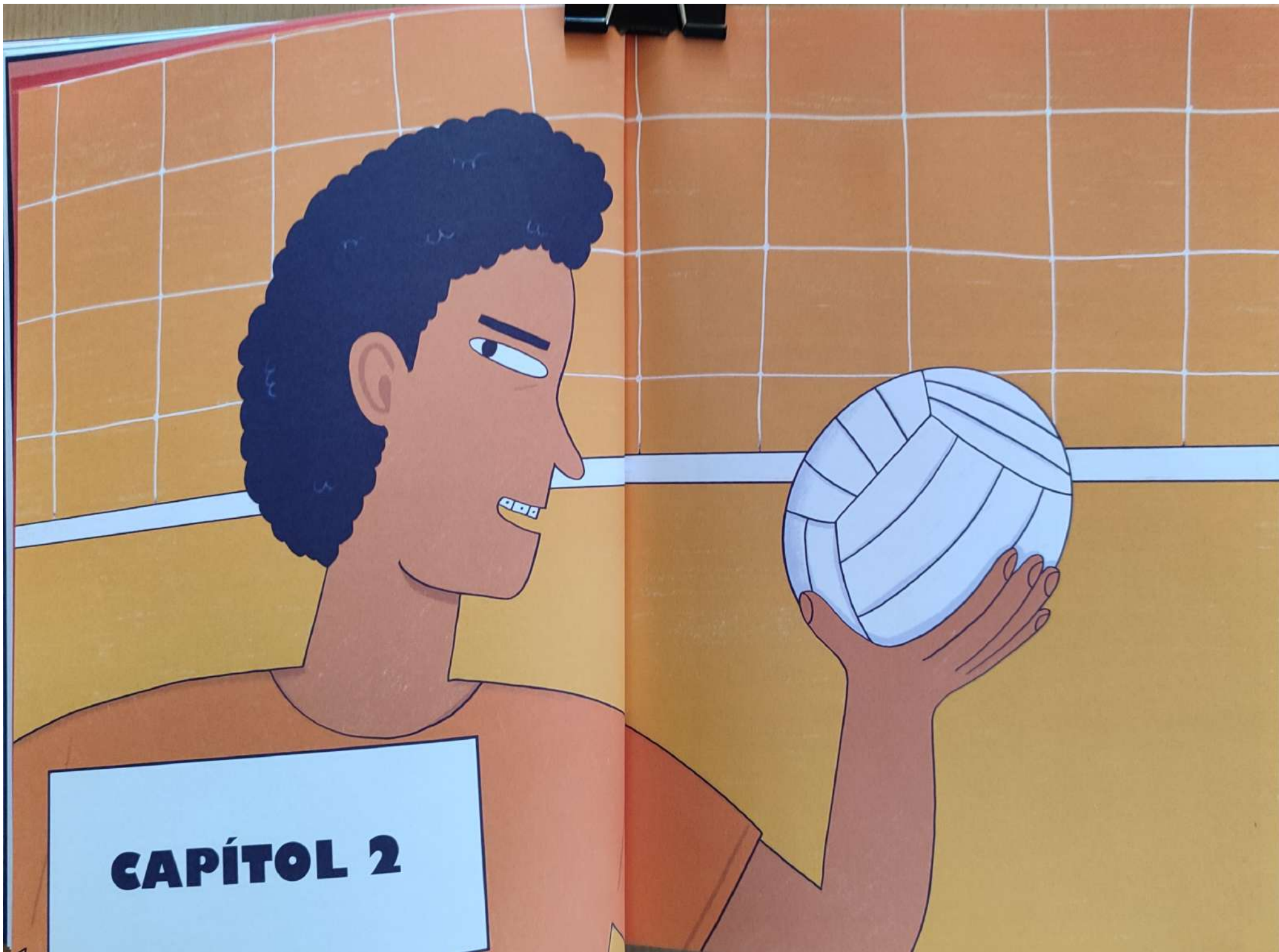

Ser un noi. Considerar-se un home. Actuar com un xicot. Fer el mascle. La masculinitat és motiu de debat perquè no sempre és sana i pot complicar o fer difícils les relacions entre les persones.

Però, què vol dir exactament ser un noi?

Algunes persones contestaran senzillament que n'hi ha prou amb tenir un penis per ser un home. És ben bàsic. D'altres diran que n'hi ha prou amb sentir-se home per ser-ho. Indiscutiblement, la recerca d'una bona resposta no és fàcil. La masculinitat interpel·la i divideix.

I amb motiu. Som «més» nois perquè juguem a futbol o a lluites amb espases? Perquè portem els cabells curts i no plorem mai? No hi ha una resposta prefabricada. En aquest llibre, intentarem de reflexionar plegats.

CAPÍTOL 2

Es nota molt?

El ho deu saber?

Potser ella ho sospita?

Quan jo camino o parlo, se n'adonen?

He de caminar com un noi.

Parlar com un noi.

Així em deixen tranquil.

Però, què estic dient? Soc un idiota.

Com ho podrien saber?

No tinc res clar. Vaig perdut.

Potser els ho hauria de dir? Voldria dir-ho ben alt i fort! Així no hauria de passar vergonya ni amagar-me.

Per què m'ha de passar a mi? Per què no hauria pogut ser com els altres nois? Tot seria molt més senzill.

Us pregunteu qui és aquest xaval turmentat amb una pilota entre les mans?

Soc en luri, i m'agradaria ser lluny, molt lluny de l'insti.

A CASA D'EN IURI, A LA NIT

Estàs bé, noi?

Sí, bé...

Soc gai o què?

ELS DIES SEGÜENTS...

Contesta: ets gai, o què?

Ets gai!

Para la teva neura amb els nois!

Què puc fer?

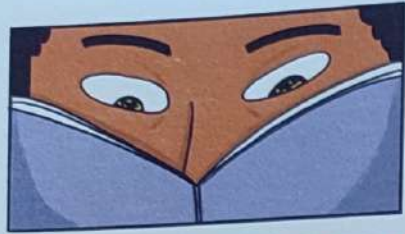

PRIDE-LA MARXA DE L'ORGULL

Anem, Iuri?

Ei, luri, que em sents?

Sí, sí, ja he fet els deures.

?

Quina vergonya...

Són pertot arreu, aquesta gent...

I a tu que t'importa?

No t'han demanat que t'hi enrotllis!

luri, no em parlis en aquest to!
Només et dic que el que fan no és normal.

Pare, et passes...

No passa res, germanet.
Això no canvia res! No pateixis.

Sí, però el pare,
els altres a l'insti...

Sempre hi haurà algú dolent
o estúpid. No els escoltis.

És fàcil de dir. Quan els sento
parlar dels gais, em fa mal. Em
fan pensar que estic malalt.

No has de patir,
tu no estàs malalt.

Sempre em tindràs al costat.
Els altres, ja s'ho faran.

Vull que siguis feliç,
d'acord?

Això vol dir que segueixo
sent un noi de debò?

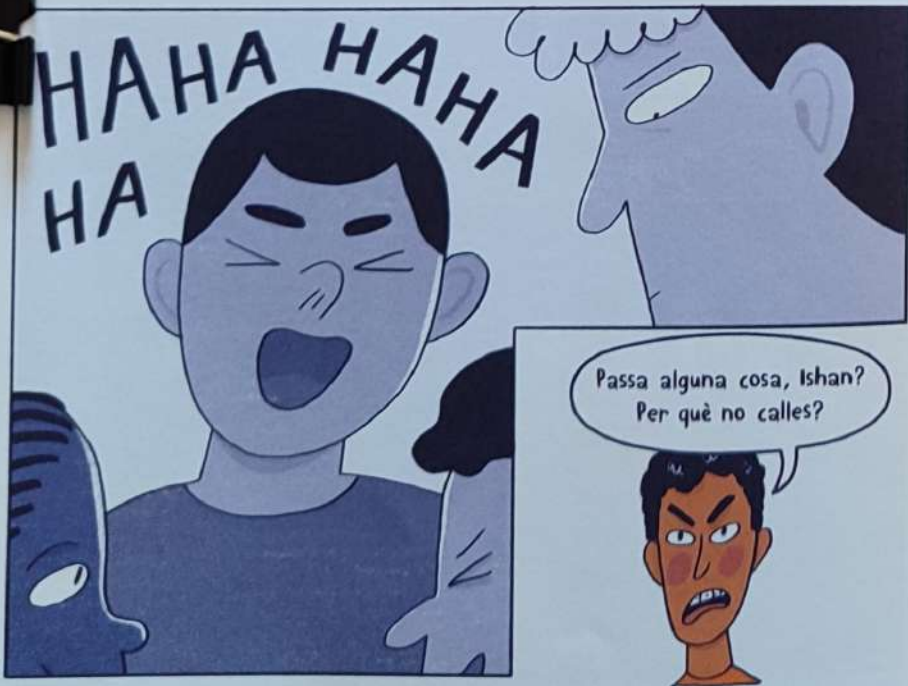

Tant si t'agraden
les noies com
els nois, continues
sent un noi.

Ets genial, i estic orgullós que
siguis el meu germà petit.

No saps fer res més que
burlar-te dels altres?

Sí, l'oncle de la Hawa
és gai. I què? Què importa?

Potser estàs gelós?
Saps, estàs prou bé,
com a noi. Vols sortir
amb mi?

Què és un noi de debò? Un noi viril, fort, mancat de sentiments, que té un penis i a qui li agraden les noies? Un noi esportista i busca-raons que no plora mai?

Un home no és només això. Pot ser sensible, fràgil, dolç, delicat, sense per això perdre la seva masculinitat. I un noi es pot permetre d'estimar qui vulgui, tant si és una noia com un altre noi, sense odi ni prejudicis.

Avui dia, l'heterosexualitat es considera una norma, perquè es tracta de l'opció sexual majoritària arreu del món. El que passa és que la sexualitat no és tan senzilla, i existeixen múltiples orientacions sexuals amb les quals és possible identificar-se.

Cal repensar el model de l'home dominant i heterosexual per tal de permetre que totes les personalitats puguin expressar-se.

CAPÍTOL 3

Voldria una espasa.
Té classe, una espasa! De doble
tall. Una beina de metall que
em lligaria a l'esquena.

Una armadura! Sí, una
bona armadura i un casc.

I una cicatriu
a la galta.

El meu tigre de les
neus em seguiria.

Dirigiria l'exèrcit de les Tenebres.
Tindria a les meves ordres la
divisió encarregada de les missions
d'infiltració. El mateix déu Kami
em tindria por!

Em respectarien. Ningú no
em trepitjaria. Un autèntic
guerrer sense por!

D'això aniria el meu
primer manga!

Aquest friqui somniador enmig del pati soc jo, en Fede!

Per ser sincer, l'institut... no m'agrada. No m'hi sento còmode. Prefereixo dibuixar i entrenar-me per ser mangaka!

És el meu somni, ser el número u! Després del batxi, em matricularé en una facultat de japonès per aprendre la llengua.

Marxaré a Japó amb un munt d'històries ja dibuixades. Es fixaran en mi i, hop!, els meus mangues es publicaran! No és un bon pla?

ARRIVAL

Sí, pot funcionar. Vull convertir-me en el nou Nobumoto!

Mentrestant, he d'aguantar amb els pesats que no em deixen viure. Estic tip d'en Camil, en Thiago i l'Ishan.

Cada dia, els he d'esquivar i amagar-me.

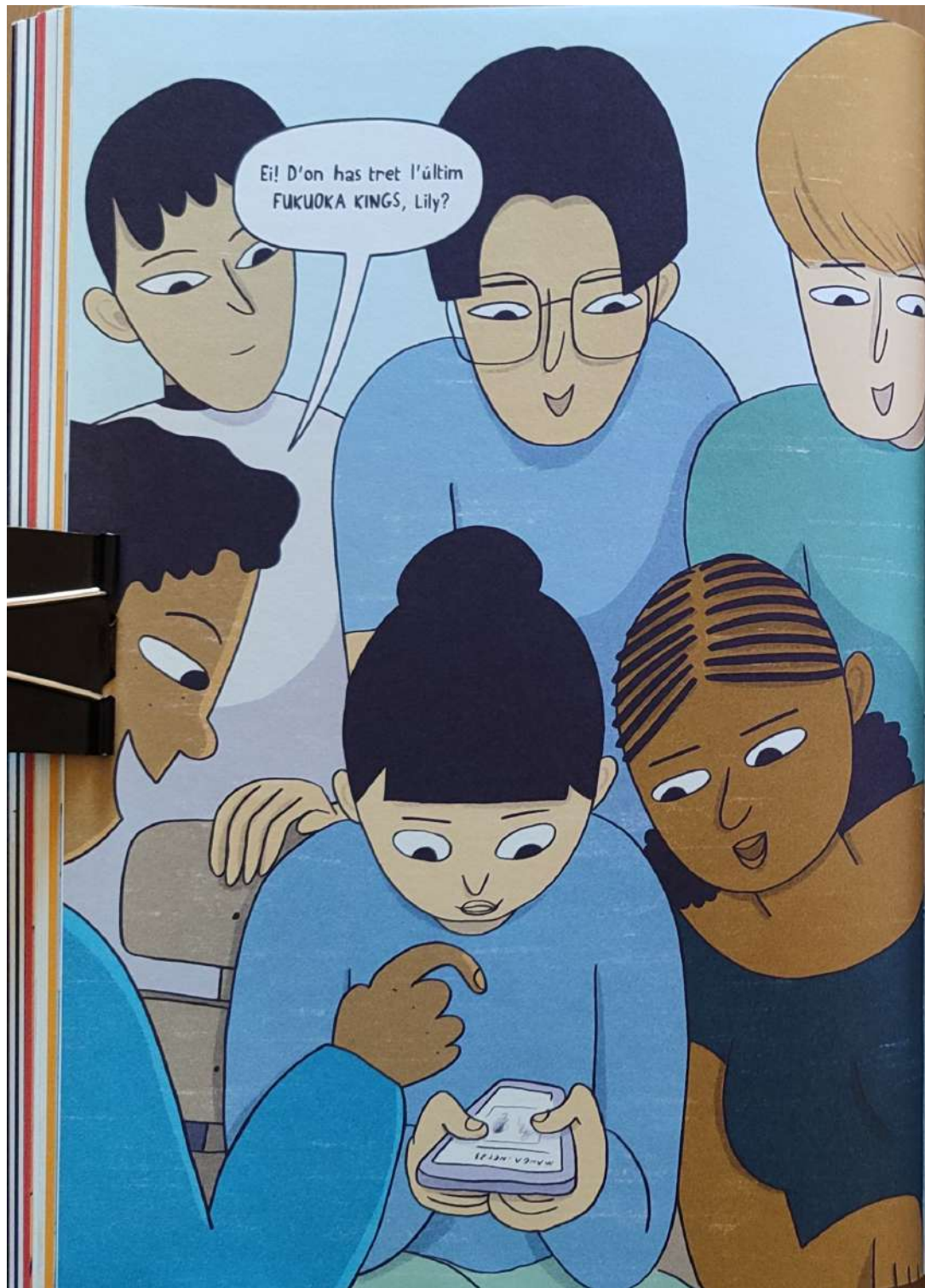
Però no hi pots fer res, Fede, amic meu: ets lleig i fas pena.

No saps ni tan sols barallar-te i ningú no et respecta. Estàs acabat! Ets només una víctima.

Bé... deixem-ho córrer.

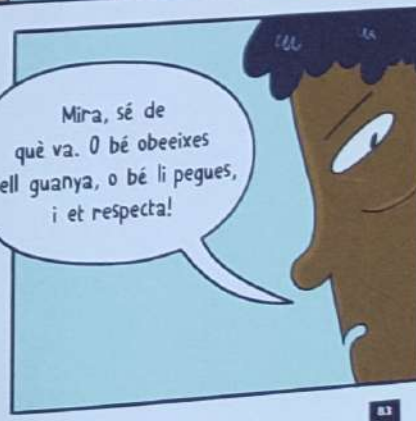

Però, tinc la Rosa, en Masato, en Toni, la Lily i la Hawa.

AL MENJADOR...

Ei!

Tu sabies que teniem un examen de mates aquesta tarda?

No has estudiat?

Doncs ho tens clar.

Mira: Pitàgores, Tales i Cosinus són uns desconeguts, i tampoc no els vull conèixer.

Fes-te el graciós, però això em fa olor de zero!

Em deixaràs copiar?

Si ho porto pitjor...

Toni, tu com fas perquè et respectin?

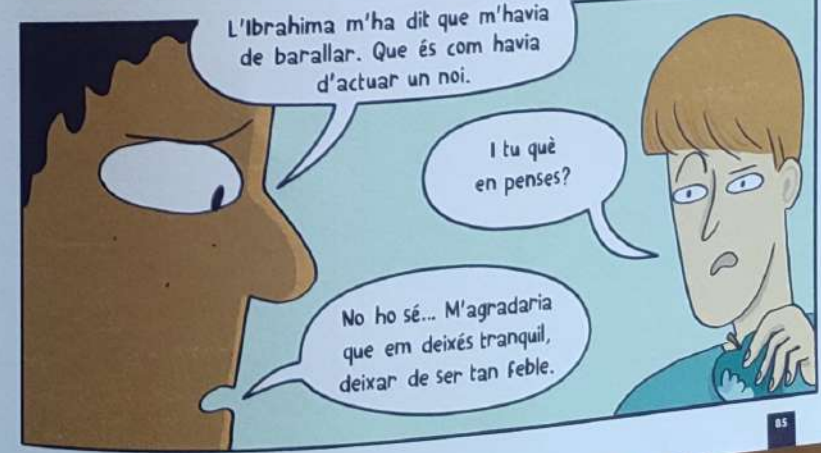

Ho dius pel que et passa amb l'Ishan?

Com t'ho fas? Plantes cara a tothom i ningú no es passa amb tu.

Et deixen tranquil. I no ets ni el més alt ni el més fort! Què he de fer?

L'Ibrahima m'ha dit que m'havia de barallar. Que és com havia d'actuar un noi.

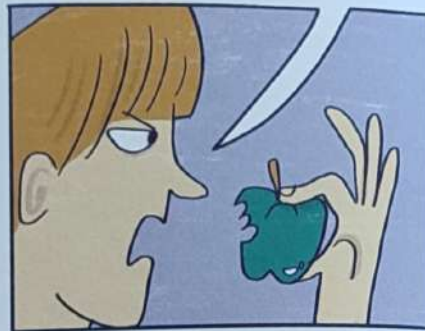
I tu què en penses?

No ho sé... M'agradaria que em deixés tranquil, deixar de ser tan feble.

Una cosa està clara: l'Ishan ha de parar de fer-vos mal.

I per a això cal plantar-li cara i no tenir-li por.

No és fàcil, però heu de ser valents.

I barallar-se no és la solució. El que has de fer és mirar-lo fredament i dir-li que foti el camp.

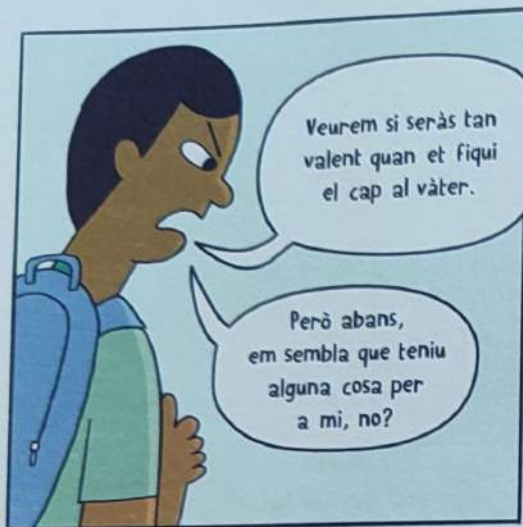
Fede, Masato... Els meus petits ja han fet pipí?

Aquí fa pudor. Deveu ser vosaltres.

I tu? Des que has obert la boca, fa una pudor...

Compte, friquis,
que m'estic
emprenyant!

Compte? Ets sord o què? S'ha
acabat: ja no ens fas por.

Ni pegaràs a ningú,
ni ningú no et
donarà res!

Què penses fer? No ens faràs
més mal. Deixa'ns, t'hem dit!

Fora!

Eh... Vosaltres
flipeu.

Estic a punt per lluitar, encara
que sé que perdré.

Si continues, li diré als
profes, als pares i fins
i tot a la policia.

He de marxar,
però això no es
queda aquí.

Ens tornarem
a veure.

Doncs sí, vinga!...

Tots podem ser testimonis de violència física o verbal en el dia a dia, a l'escola o al carrer. Una persona que ens dona una empenta, un company de classe que ens insulta, un parent que es burla de nosaltres... Malauradament, hi ha nois que fan servir sovint la violència com a forma d'expressió, cosa que ens fa pensar que és la seva manera d'expressar els seus sentiments, les seves frustracions o la seva ràbia.

Fer-se gran en un món on la força ocupa un lloc central i està gairebé sempre associada amb la masculinitat ens obliga a fer front a la violència, tant si la provoquem com si la patim. Aquesta violència pot afectar la nostra integritat física, entristir-nos i fer-nos perdre la confiança en nosaltres mateixos, especialment quan patim situacions d'assetjament.

Per sort, sempre és possible informar-se i actuar dins les nostres possibilitats per no repetir un cop i un altre els mateixos errors. La violència no és ni normal ni inevitable, i mai és culpa de qui la pateix.

CAPÍTOL 4

Soc guapo o lleig?

No tinc el nas massa gros?
I els cabells, com estan?

Potser hauria d'anar a la perruqueria.

Sí. Hi vaig i que em rapin tot això. Segur que quedaré millor.

I la roba? Què...

... em poso?

Amb un xandall no quedo massa casual?

T'has de vestir com un home, bro! Les noies no en volen saber res dels que no tenen estil...

Pffff, quin pal! Quants dubtes...

A l'insti, tots em diuen que estic tan segur de mi mateix, que soc el millor, supermadur.

I en realitat, no tinc cap confiança en mi mateix...

Soc un zero...

Aaah..., però què dic?

Belluga't, aixeca el cap i para de queixar-te!

Per cert... soc en Toni...

I en una estona

Vaig al Funny Crazy Park a celebrar l'aniversari.

Els meus pares s'han portat. Per fi una sortida sense adults, sense ningú que ens vigili.

Vindran en Fede i la Hawa.

I, la Lily, la meva crush.

Lily, Lily, Lily...

Podré caminar al seu costat, mirar-la, pujar a una atracció només amb ella...

... i potser podré confessar-li els meus sentiments!

Perquè la Lily és la més guapa.

La més simpàtica i guai de les noies del món!

Si, n'estic molt pillat.

Però... no quedaré com un pringat?

Ella és graciosa, intel·ligent, mentre que jo...

Li podria dir: Escolta, Lily, m'agrades i penso molt en tu.

Aleshores, ella em somriurà i potser em farà un petó. Potser voldrà sortir amb mi!

Estic flipant. I si no li agrado, què faig?

Això és ridícul... Ho deixo estar! Mai no l'hauria hagut de convidar!

Toni! Han arribat els teus amics!

I què tenen a veure les nenes amb això? Ets ben imbècil per dir això. És igual de violent per a tothom, podem esperar una mica, no?

UNA MICA DESPRÉS...

Ets ximple! Si ho havia fet a posta,
deixar-vos sols!

Ha passat de mi! I això que l'havia convidat al parc!

Però, tio, estàs tarat! Que li paguis una cosa a una noia no la convertirà en la teva xicota!

I com funciona, doncs? No tinc les instruccions!

Jo tampoc, però si et convido a un kebab i a anar al cinema, m'obeiràs en tot?

És clar que no!

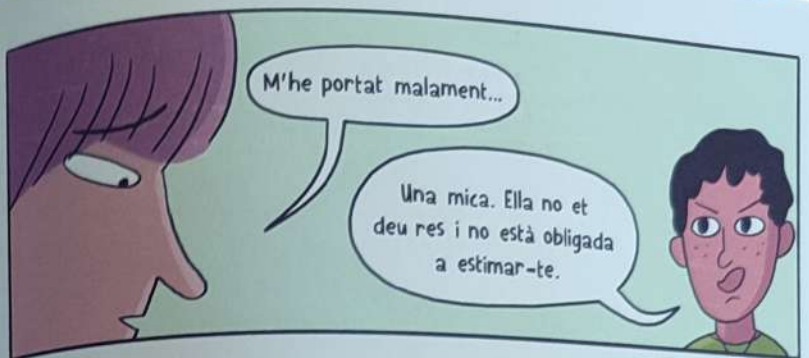
Doncs amb la Lily passa el mateix. No la pots manipular comprant-la.

Quan estàs enamorat, actues com un idiota!

Oblida'm una mica...

Però si és veritat! Les noies, cal tractar-les amb respecte. Tu només has intentat impressionar-la, i ha fallat.

M'he portat malament...

Una mica. Ella no et deu res i no està obligada a estimar-te.

I parlant d'una altra cosa, quines sèries mires ara?

Eh! QUÈ és això?

Bah, ves a tafanejar el meu Netflix i deixa'm.

He estat un ximple amb la Lily... Quin imbècil.

Escolta, quan miris porno pensa a tancar la pàgina...

Com?

L'entrada a l'institut marca l'inici de l'adolescència. Deixem enrere la infància i, sense ser encara adults, accedim a més llibertats, com ara anar sols a l'escola, quedar amb els amics i les amigues o triar les nostres activitats sense l'ajuda dels pares.

Ens tornem més independents, els nostres interessos canvien i, amb la pubertat, el nostre cervell entra en ebullició. Comencem a sentir-nos atrets per altres persones, a convidar-les al cinema i a confessar els nostres sentiments. També és en aquest moment que ens agafen les ganes de descobrir el nostre cos gràcies a la masturbació, que se'ns desenvolupa la curiositat i que, de vegades, comencem a mirar els primers vídeos pornogràfics. **La sexualitat fa la seva entrada triomfal en la nostra vida!**

Aquestes etapes venen acompanyades de responsabilitats en els nostres actes i els nostres gestos. És important que en prenguem consciència per tal de descobrir la nostra sexualitat de manera amable i respectuosa.

CAPÍTOL 5

Va! Només he d'aguantar una hora, dotze minuts i trenta-set segons!

Trenta-sis, trenta-cinc, trenta-quatre, trenta-tres...

No s'acaba mai!
Encara una mica més.

Ben aviat... **BEN AVIAT
LES VACANCES! LA PAU!**

Ser ben lluny d'ells, no haver-los de veure, no haver-los d'aguantar, no haver de fingir... Poder-me quedar en pau en un racó.

És un somni...

La marmota mig estirada a la seva taula soc jo, Rosa.

I us garanteixo que tinc un programa genial per a aquestes vacances!

Dormir fins tard,

fer la migdiada, veure animes,

la piscina, la teca...

**HAHA LOL
HAHA**

No fer res, senzillament no fer res. La bona vida, tu!

A l'institut, em jutgen. M'inflen el cap fent-me sempre les mateixes preguntes de merda.

Rosa, per què et vesteixes com un noi?

Vols fer de noi, amb aquests cabells curts?

És de bojos! Vull que s'acabi ja i ser lluny d'aquí!

De vegades, em pregunto d'on ve el problema.

D'ells, perquè no reaccionen com jo voldria...

... o de mi, perquè no em sé adaptar? Bé, durant les vacances podré ser qui vull ser.

Riiiiing

Sí! A la fi!

En Thiago no es cansa d'anar sempre amb aquests idiotes?

Pff... No m'ho torno a posar.
Només agafo shorts!

No és bonica la vida?! Fa dues
hores que estem de vacances
i ja som a la carretera.

Visca, dos mesos lluny de l'escola,
veig que t'encanta la feina de
mestra, eh?!

Ara toquen excursions,
museus, passejades pels
mercats dels poblets...

Eh! Una mica de calma, senyora guia
cultural! Jo tinc uns altres plans!

En Thiago també hi serà, podreu estar els dos sols.

Com cada estiu des de fa 13 anys. No podríem tenir la casa només per a nosaltres per una vegada?

Els seus pares són els meus millors amics. Els conec des de fa 26 anys. La seva mare és la germana que no he tingut mai.

Em ve molt de gust veure'ls!

L'ENDEMÀ...

Ei, marmota, desperta't!

Eeeh! Com?

Has trucat abans d'entrar? I si estava en boles?

Eh, si ens coneixem des que érem bebès.

I el respecte del meu espai personal?

Tranquil·la, tia, t'esveres per un no res!

Que ho fas expressament?

Vaja... Ho sento.

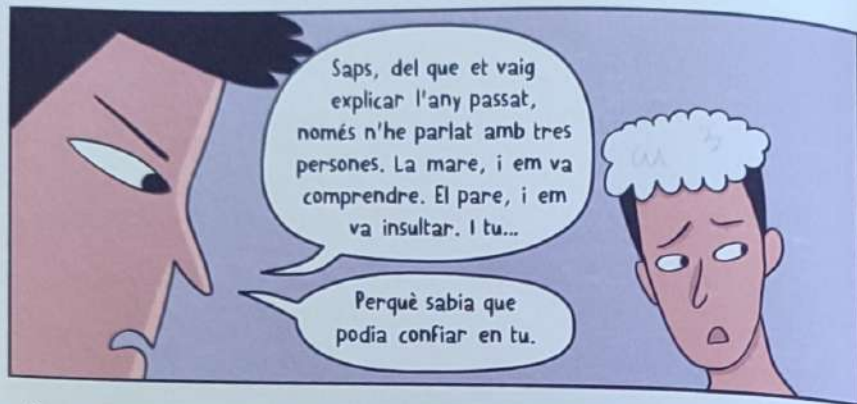

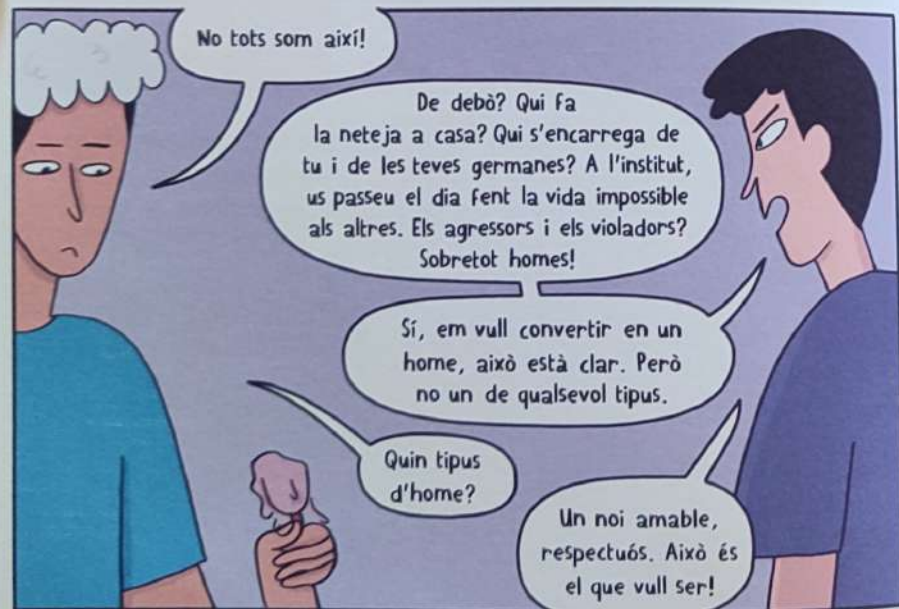
I tu per què jugues a ser un noi?

Quan em vas dir que eres trans, em vaig sentir com un idiota. M'hauria agradat fer-te costat, però la veritat és que no sabia com reaccionar.

És possible un altre plantejament de la masculinitat?

Massa sovint, els homes han ocupat una posició dominant en la societat en detriment de les dones, i els han impedit de gaudir de les mateixes llibertats i drets. Les dones, per la seva banda, lluiten per poder ser considerades com les seves iguals, i deixar de dependre dels homes.

És hora de repensar completament aquest sistema patriarcal i les seves regles implícites. Massa nois han estat educats per creure que els seus actes no tenen conseqüències. Informant-se sobre els moviments feministes i donant suport a les dones, és possible, amb voluntat, convertir-se en un home respectuós, conscient dels seus privilegis i aliat de les dones. Això exigeix un autèntic compromís. A partir d'aquí, és possible plantejar una visió més positiva i més mesurada de la masculinitat.